

a hold-hónapok és az évszakok is évről-évre visszatérnek... Olyan nagy volt olykor az edény, hogy alig fért a kemencébe. Fatalphoz kötve húzták fel a házakhoz, majd szekéren vitték a megrendelő faluba.

Nemzetségjeleket is véstek rá. Életfához hasonló szarvasagancs volt az övéké. Valamennyi felnőtt férfi tudott róni, ha nem is egyforma szépen és hasonló szaporasággal. Tas nemcsak a nemzetség táltosa volt, hanem a rovásjelek tudója és továbbadója is.

Állati vért is csöpögtettek a gyurmába, ha nagyritkán áldozati edénynek készült a katlan. — Pusztán a legfiatalabb nemzetségek bográcsa formálódott cseréből, minthogy a régieké egytől-egyig fémüst volt. — Ilyenkor óvó rovások kerültek a peremére. Égúrhoz szóló imádságok, fohászok és ajánlások, melyek az edény használatát szentesítették:

„Oltalmazónké!

Egek Ura!

Mindentlátó szemed óvja népünket!

Fénysugár-karod védje törzsünket!”

Pálffy Tamás Szabolcs

álljon kenyérből borból

azt írja most a naptár e nap ma nagycsütörtök
az utolsó vacsora mit veletek elköltök
most kilépek e körből mert kilógok a sorból
ez utolsó vacsora álljon kenyérből borból

három éve tanítok vándorlok prédikálok
búcsút veszek tőletek tizenkét tanítványok
készülök áldozatra és azért mert szeretlek
megmosom lábaitok majd kapok egy keresztet

melyet hordozok kínban és hogyha roskadoznék
ha kereszt súlya alatt emberként botladoznék
figyeljete szavamra e Gecsemáné kertben

harminc pénzért eladnak egy halálkomoly perben
amit mi együtt tettünk kirobban majd e korból
ez utolsó vacsora álljon kenyérből borból

Marosvásárhely, 2013. március 28., Nagycsütörtök